

Arrest

nr. 183 186 van 28 februari 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 27 februari 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 17 februari 2017 (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. KNAEPEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 3 oktober 2016 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Uit een vergelijking van de vingerafdrukken is gebleken dat hij reeds op 2 mei 2016 in Italië geregistreerd werd omwille van een illegale binnenkomst.

De Belgische autoriteiten richtten op 13 oktober 2016 een overnameverzoek aan de Italiaanse autoriteiten. Dit verzoek werd niet binnen de in artikel 22 (1) van de Dublin III verordening voorziene termijn beantwoord, waardoor via een tacit agreement de Italiaanse autoriteiten gewezen werden op hun verantwoordelijkheid op grond van artikel 22 (7) van de Dublin III Verordening.

Op 17 februari 2017 werd de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 26^{quater}).

Het betreft de bestreden beslissing:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

naam : S. G.

voornaam : M.

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : (...)

Alias: S. G., M.

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Eritrea van Tigrinya afkomst verklaart te zijn, werd op 16.09.2016 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 03.10.2016 asiel in België. Op het moment van zijn asielaanvraag was betrokkene niet in het bezit van enige persoonlijke – of identiteitsdocumenten. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 02.08.2016 in Italië geregistreerd werden omwille van illegale binnenkomst.

Op 07.10.2016 werd betrokkene gehoord in het kader van zijn asielpprocedure in België. Hierin verklaarde hij op 04.06.2014 vertrokken te zijn vanuit Eritrea en stelde hij eerst te voet naar Enda Abaguna (ETH) te zijn gereisd waar hij drie dagen verbleef. Vervolgens reisde betrokkene per auto verder door naar een vluchtelingenkamp te Hitsats (ETH) waar hij 1 maand en 2 weken verbleef om vervolgens per auto verder door te reizen naar Addis Abeba (ETH) waar hij 2 maanden verbleef. Vervolgens reisde betrokkene te voet, per motorfiets en met een vrachtvliegtuig verder door naar Djoeba (SSD) waar hij 1 jaar en 6 maanden verbleef alvorens per auto verder door te reizen naar Khartoem (SDN) waar hij 1 week verbleef alvorens per auto verder door te reizen naar Tripoli (LBY). Betrokkene verklaarde ongeveer 4 maanden te Tripoli (LBY) te hebben verbleven alvorens per boot en schip verder door te reizen naar Sicilië (IT). Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 02.08.2016 in Italië geregistreerd werden omwille van illegale binnenkomst. Betrokkene bevestigde het feit dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Italië maar stelde geen asiel te hebben gevraagd. Hij verklaarde dat zijn vingerafdrukken omwille van veiligheidsredenen geregistreerd werden. Betrokkene verklaarde 1 dag op Sicilië (IT) te hebben verbleven alvorens per bus verder door te reizen naar Milaan (IT) waar hij 2 dagen verbleef. Vervolgens reisde betrokkene per trein verder door naar Calais (FR) waar hij 1 maand en 10 dagen verbleef alvorens per trein verder door te reizen naar België. Betrokkene verklaarde op 15.09.2016 gearriveerd te zijn in België en vroeg asiel in België op 03.10.2016.

Tijdens zijn gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat hij aanvankelijk van plan was om naar het Verenigd Koninkrijk te gaan en in het kader daarvan ongeveer 1 maand te Calais (FR) verbleef. Hij stelde dat het hem echter niet lukte om de oversteek naar het Verenigd Koninkrijk te maken waardoor hij maar naar België kwam vermits ze ook Engels spreken in België. Hij verklaarde verder ook dat hij naar het Verenigd Koninkrijk wenste te gaan omdat men daar Engels spreekt en hij er wilde gaan werken. Met betrekking tot een overdracht naar Italië in het kader

van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene niet naar Italië te willen terugkeren. Hij stelde desbetreffend dat hij niet zou hebben verder gereisd als hij in Italië had willen blijven. Daarnaast verklaarde hij dat aan hem verteld werd dat de vluchtelingen op straat moeten leven in Italië, er niet geïntegreerd worden en er niet kunnen werken. Hij stelde dan ook niet afhankelijk te willen zijn maar ingeburgerd te willen worden en de mogelijkheid te hebben om te kunnen werken.

Via een schriftelijke tussenkomst van zijn advocaat d.d. 07.11.2016 wordt er gesteld dat een uitwijzing van betrokkene naar Italië tegenstrijdig zou zijn aan diverse wettelijke bepalingen, meer bepaald aan artikel 3 en 8 van het EVRM. Verder maakt de advocaat van betrokkene melding van het persoonlijke vluchtmotief van betrokkene en wordt zijn concrete reisroute tot in België verder verduidelijkt en beschreven. De advocaat van betrokkene legt de nadruk op het feit dat betrokkene gedwongen werd om zijn vingerafdrukken te laten registreren waarna hij werd overgebracht naar een vluchtelingenkamp nabij Milaan (IT). De advocaat van betrokkene benadrukt dan ook dat de asielaanvraag van betrokkene in België zijn eerste asielaanvraag in de Europese Unie is. Verder stelt de advocaat van betrokkene dat hij het psychologisch erg moeilijk heeft. Volgens de advocaat van betrokkene pleiten meerdere elementen er voor dat België zich bevoegd dient te verklaren voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Hij verwijst in dit verband vooreerst naar een gebreken asielbeleid in Italië en praat over structurele tekortkomingen in het asielbeleid in Italië. Desbetreffend wordt er verwezen naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waaruit zou blijken dat de levensomstandigheden van asielzoekers precair zijn in Italië. Zo wordt er gewezen op uiterst minieme mogelijkheden op een opvangplaats voor asielzoekers in Italië. De advocaat van betrokkene benadrukt dan ook dat Italië een migratiecrisis doormaakt waardoor de toegang tot de asielprocedure en een procedure tot in hoger beroep in asielzaken niet gegarandeerd wordt in Italië. Er wordt in dit verband ook verwezen naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) desbetreffend. Volgens de advocaat van betrokkene tonen verscheidene rapporten het falen van het Italiaans asielsysteem aan waardoor onze diensten verzocht worden om betrokkene niet naar Italië uit te wijzen. Besluitend stelt de advocaat van betrokkene dat Italië niet bekwaam is om de asielaanvraag van betrokkene te behandelen en dat er een serieus risico bestaat dat betrokkene onderworpen zal worden aan mensonwaardige toestanden die in strijd zijn met artikel 3 EVRM en artikel 8 EVRM. In een bijkomende schriftelijke tussenkomst d.d. 13.12.2016 brengt de advocaat van betrokkene verscheidene stukken en persoonlijke – en identiteitsdocumenten van betrokkene aan. Het betreft de geboorteakte van betrokkene met nummer 2660/2012 (afgegeven op 05.11.2012), het paspoort van betrokkene met nummer 1867469, de huwelijksakte van betrokkene met nummer 02/83 (afgegeven op 27.01.2008), de geboorteakte van de vrouw van betrokkene met nummer 2660/2012 (afgegeven op 14.11.2012) en de geboorteakte van de dochter van betrokkene met nummer 2660/2012 (afgegeven op 14.11.2012). Daarnaast wordt in een derde schriftelijke tussenkomst d.d. 28.12.2016 de geboorteakte van de zoon van betrokkene met nummer 3289/2016 voorgelegd (afgegeven op 20.12.2016).

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben.

Op 13.10.2016 werd er voor betrokkene een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) van Verordening 604/2013 de verantwoordelijke lidstaat werd. Op 21.12.2016 werden de Italiaanse instanties door onze diensten op de hoogte gesteld van dit stilzwijgend akkoord en van hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van

Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. Zo verklaarde betrokkene onder meer dat hij besloot in België asiel te vragen omdat hij aanvankelijk van plan was om naar het Verenigd Koninkrijk te reizen maar dat hij daar niet in slaagde waardoor hij doorreisde naar België omdat men in België ook Engels spreekt. Verder stelde betrokkene niet te willen terugkeren naar Italië in het kader van Verordening 604/2013 en verklaarde betrokkene desbetreffend te hebben gehoord dat vluchtelingen op straat moeten leven in Italië, ze niet geïntegreerd worden en ze er niet kunnen werken.

Betrokkene stelde dan ook niet afhankelijk te willen zijn maar verklaarde dat hij ingeburgerd wil worden en wil kunnen werken. We benadrukken desbetreffend dat betrokkene deze specifieke redenen baseert op getuigenissen van anderen maar hieromtrent geen melding maakt van persoonlijk ondergane omstandigheden, situaties of ervaringen. We merken verder dan ook op dat bovenstaande verklaringen deels te kaderen vallen onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor of tegen een bepaalde lidstaat en we herhalen desbetreffend nogmaals dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

We verwijzen verder naar het feit dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben. Echter wensen we wel te verwijzen naar het feit dat de advocaat van betrokkene verwijst naar het feit dat betrokkene het psychologisch erg moeilijk zou hebben. We wensen hieromtrent, en omtrent andere aspecten van gezondheidstoestand, te benadrukken dat betrokkene tot op heden in het kader van zijn asielprocedure geen medische attesten of andere documenten aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat hij door overdracht aan Italië vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Daarnaast verwijzen we desbetreffend ook naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE)

gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 82-85).

Betreffende het door de advocaat van betrokkene aangehaalde persoonlijke vluchtmotief van betrokkene en zijn situatie in zijn thuisland dient te worden opgemerkt dat deze elementen slaan op het inhoudelijke karakter van de asielaanvraag waarom betrokkene het land waarvan hij het staatsburgerschap verklaarde te bezitten of waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht. Deze inhoudelijke verklaringen voor de asielaanvraag worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag wordt vastgesteld.

Betrokkene bevestigde tijdens zijn gehoor het feit dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Italië maar stelde dat dit niet in het kader van een asielaanvraag gebeurde maar omwille van veiligheidsredenen. Dit wordt ook benadrukt door de advocaat van betrokkene in zijn schriftelijke tussenkomst waarin gewezen werd op het feit dat asielaanvraag van betrokkene in België zijn eerste asielaanvraag in de Europese Unie. Desbetreffend benadrukken we dat het vingerafdrukkenonderzoek van betrokkene inderdaad aantoonde dat betrokkene in Italië geregistreerd werd omwille van illegale binnenkomst, cfr. EUODAC-resultaat type 2, en dat betrokkene geen asielaanvraag indiende in Italië. Het feit dat de asielaanvraag van betrokkene in België zijn eerste aanvraag in de Europese Unie was wordt dan ook niet ontkend. Desbetreffend verwijzen we wel naar het feit dat de overname van betrokkene aan Italië verzocht werd met toepassing van artikel 13(1) van Verordening 604/2013: "Wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in Verordening (EU) nr. 603/2013, dat een verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat. Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden." Dit impliceert dan ook dat het feit dat betrokkene geen asielaanvraag indiende in Italië geen invloed heeft op de verantwoordelijkheid van de Italiaanse instanties voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Verder stelt de advocaat van betrokkene in dit verband dat betrokkene in Italië gedwongen werd om zijn vingerafdrukken te laten registreren. Hieromtrent benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten.

De advocaat van betrokkene verwijst in zijn schriftelijke tussenkomst verder naar structurele tekortkomingen in het asielbeleid in Italië. Zo verwijst hij in dit verband naar het AIDA-rapport over Italië waaruit zou blijken dat de levensomstandigheden van asielzoekers in Italië precair zijn en ze uiterst minieme mogelijkheden op het verkrijgen van een opvangplaats. Hieromtrent benadrukken we vooreerst dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland).

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

De advocaat van betrokkene spreekt verder ook over een migratiecrisis in Italië waardoor de toegang tot de asielprocedure en een procedure tot hoger beroep in asielzaken niet gegarandeerd wordt in Italië. Desbetreffend verwijzen we naar het feit dat de overname van betrokkene aan de Italiaanse instanties verzocht werd op basis van artikel 13(1) van Verordening 604/2013: "wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in Verordening (EU) nr. 603/2013, dat een verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat. Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden." Bovenstaande impliceert daarbij ook dat betrokkene na overdracht aan Italië de mogelijkheid zal hebben om een asielaanvraag in te dienen indien hij dat wenst. Dit verzoek zal door de Italiaanse instanties onderzocht worden en de betrokkene zal dan ook niet verwijderd worden naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. De betrokkene zal ook gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen onder meer nogmaals naar het hierboven reeds beschreven geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen opnieuw toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien deze nog niet het voorwerp was van een finale beslissing (pagina 40). Het bovenvermelde AIDA-rapport stelt duidelijk dat "Dublin-terugkeerders", wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een beslissing opnieuw in de procedure terecht komen ("The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues", pagina 40). Indien de asielzoeker zich niet aanbodt voor het gehoor en daarna een afwijzing ontving kan de asielzoeker de bevoegde instanties alsnog vragen te worden gehoord ("The person has not presented him or herself for the personal interview and will be issued a negative decision, but may request the Territorial Commission to have a new interview", pagina 40).

Verder benadrukken we dat het vingerafdrukkenonderzoek voor betrokkene duidelijk een EURODAC-resultaat type 2 aantoonde wat doet besluiten dat betrokkene geen asiel vroeg in Italië. Dit wordt ook bevestigd door de verklaringen van betrokkene tijdens zijn gehoor waarin hij duidelijk stelde geen asiel te hebben gevraagd in Italië en dit ook niet te hebben willen doen. Zo verklaarde betrokkene dat het zijn bedoeling was om naar het Verenigd Koninkrijk te reizen en verklaarde hij dat indien hij in Italië had willen blijven hij wel niet verder was gereisd na zijn aankomst daar. Deze verklaringen tonen daarbij duidelijk aan dat betrokkene geen verzoek voor internationale bescherming wilde richten tot de Italiaanse instanties en snel wilde doorreizen naar België. Het kan de Italiaanse instanties dan ook niet euvel worden geduid dat hij niet de aan de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming bijstand en opvang kreeg als hij geen verzoek voor internationale bescherming indiende.

Daarnaast wensen we op te merken dat uit het bericht van AIDA van 30.04.2015 en het UNHCR van 06.05.2015 blijkt dat niet alleen mensen die asiel vragen nadat ze uit de Middellandse Zee worden gered worden ondergebracht in opvangmodaliteiten maar dat eveneens zij die geen asiel aanvragen in eerste instantie worden opgevangen. Dit wordt ook bevestigd door betrokkene in zijn verklaringen vermits hij stelde in Italië in verscheidene opvangcentra te hebben verbleven ondanks het feit dat hij geen asielaanvraag indiende bij de Italiaanse instanties. Uit deze informatie blijkt dus dat er een duidelijk verschil is tussen opvangcentra voor immigranten en opvangstructuren voor asielzoekers en blijkt niet dat de verhoogde instroom van migranten een weerslag heeft op de opvang voor asielzoekers. Dat de Italiaanse autoriteiten derhalve de verplichtingen uit de opvangrichtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) zonder meer naast zich neerleggen en/of dat personen die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen nadat werd vastgesteld dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het asielverzoek omdat de desbetreffende persoon via Italië het grondgebied van de Dublin-Staten is binnengekomen zonder asiel aan te vragen en verder gereisd is naar een andere lidstaat en deze persoon of personen aan hun lot zou overlaten, wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt en kan dan ook niet als grond beschouwd worden.

De geactualiseerde rapporten van SHF en AIDA tonen bovendien geenszins aan dat personen die nadat hun vingerafdrukken geregistreerd werden omwille van een illegale binnenkomst op het grondgebied van de Dublin- Staten via Italië en die geen asiel hebben aangevraagd in Italië of dat niet hebben willen doen en vervolgens verder gereisd zijn naar een andere lidstaat en die vervolgens onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen nadat werd vastgesteld dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het asielverzoek omdat de desbetreffende persoon via Italië het grondgebied van de Dublin- Staten is binnengekomen zonder asiel aan te vragen en verder gereisd is naar een andere lidstaat, geen recht of toegang zouden hebben tot opvang zoals bepaald in de opvangrichtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) en/of dat de Italiaanse autoriteiten derhalve de verplichtingen uit deze richtlijn zonder meer naast zich neerleggen en/of dat personen die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen aan hun lot zouden worden overgelaten.

Verder benadrukken we dat uit de verklaringen van de advocaat van betrokkene ook duidelijk blijkt dat betrokkene in Italië de mogelijkheid heeft gekend om in een opvangcentrum te Milaan (IT) te hebben verbleven ondanks het feit dat hij geen asielaanvraag indiende bij de Italiaanse autoriteiten. Betreffende het feit dat de advocaat van betrokkene stelt dat de mogelijkheid op het verkrijgen van een opvangplaats voor asielzoekers zeer miniem is in Italië benadrukken we dat het Italiaanse Decreet 142/2015 van 18 augustus 2015 handelt over de opvangvoorzieningen voor derdelanders die in Italië een asielaanvraag hebben ingediend. Het decreet vormt een omzetting van Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor opvang van verzoekers om internationale bescherming ('de opvangrichtlijn'). Artikel 3(1) van deze Richtlijn bepaalt zeer duidelijk dat de richtlijn enkel van toepassing is op "alle onderdanen van derde landen en staatlozen die een verzoek om internationale bescherming op het grondgebied, inclusief aan de grens, in de territoriale wateren of in de transitzones, van een lidstaat indienen voor zover zij als verzoeker op het grondgebied mogen verblijven, alsmede op de gezinsleden, indien zij overeenkomstig het nationale recht onder dit verzoek om internationale bescherming vallen". De betrokkene diende in Italië, zoals blijkt uit het vingerafdrukkenonderzoek, geen asielaanvraag in. Dit heeft tot gevolg dat de betrokkene niet ressorteerde onder het toepassingsgebied van de voormelde opvangrichtlijn. Het feit dat de betrokkene toch enige vorm van opvang genoot – in het kader van registratie of humanitaire redenen – doet hier geen afbreuk aan en bijgevolg kan enkel worden geconcludeerd dat het recht van de betrokkene op materiële opvangvoorzieningen in het kader van een asielaanvraag onverminderd mogelijk zal zijn.

Verder verwijzen in dit verband naar het arrest van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland waarin onder meer gesteld wordt dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, namelijk een in 1981 geboren alleenstaande man wiens echtgenote en minderjarige kinderen te Eritrea verblijven. We verwijzen hieromtrent ook nogmaals naar het feit dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben maar dat er door de advocaat van betrokken echter wel melding wordt gemaakt van het feit dat betrokkene het psychologisch erg moeilijk zou hebben. We benadrukken dat dit aspect omtrent de gezondheidstoestand van betrokkene niet verder geduid of aangetoond wordt aan de hand van medische attesten of andere documenten. Er zijn tot op heden in het kader van de asielprocedure van betrokkene dan ook geen medische attesten of andere elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert te reizen, dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen en/of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakt dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen en garanties betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

Daarnaast werd er de voorbije jaren werd met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn, maar dat "Dublin terugkeerders"

intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en het rapport maakt geen gewag van problemen ter zake.

Een andere recente bron is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH (*"Schweizerische Flüchtlingshilfe" –Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien*", Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië (*"Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben"* pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat de lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Zo wijzen we op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen (*"Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze"*, pagina 15). Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI – *"Associazione nazionale Comuni Italiani"*) waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk (*"The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country"*, <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprarexpansion>) Verder merken we op dat betrokkene tijdens zijn gehoor gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo verklaarde betrokkene dat hij gehoord had dat vluchtelingen op straat moeten leven in Italië. Desbetreffend benadrukken dat deze verklaring van betrokkene gesteund is op persoonlijke en subjectieve getuigenissen van anderen, wiens identiteit ook niet verder gespecificeerd werd door betrokkene, en niet gebaseerd is op eigen persoonlijke ervaring, situaties of omstandigheden. Zo verwijzen we desbetreffend nogmaals naar het feit dat betrokkene wel degelijkheid de mogelijkheid heeft gehad om in Italië in een opvangcentrum te Milaan (IT) te verblijven. Hierbij wensen we wel op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International (*"Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights"*, 2016) verwijst naar concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren.

We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits hij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013. Daarnaast benadrukken we nogmaals dat betrokkene desbetreffend tijdens zijn gehoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden op het moment van zijn registratie in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren.

Verder verwijst de advocaat van betrokkene in zijn schriftelijke tussenkomst naar verscheidene jurisprudentie en rechtspraak van de RVV omtrent overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013. We benadrukken hierbij dat de door de advocaat van betrokkene aangehaalde zaken individueel behandeld werden door de RVV en dat dit niet automatisch impliceert dat de situatie waarvan sprake in deze arresten automatisch transposeerbaar is op de situatie van betrokkene. Daarnaast benadrukken we dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat de advocaat van betrokkene niet aantoonde dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door zijn aangehaalde arresten identiek zijn aan de zaak van betrokkene.

Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy – over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum – Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Uit bovenstaand onderzoek van actuele informatie met betrekking tot de omstandigheden van opvang in Italië valt volgens ons dan ook niet te besluiten dat betrokkene na overdracht aan Italië in situatie zal terechtkomen die een schending van artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het EU-Handvest of artikel 8 van het EVRM impliceert of een risico loopt op dergelijke schendingen. Op basis van bovenstaande wordt dan ook niet besloten om betreffende de situatie van betrokkene over te gaan op een toepassing van artikel 3(2) of artikel 17 van Verordening 604/2013. Verder wensen we te verwijzen naar de verklaring van betrokkene dat hij tevens hoorde dat vluchtelingen in Italië niet geïntegreerd worden en dat hij niet de mogelijkheid zal hebben om te kunnen werken in Italië. We verwijzen hieromtrent nogmaals naar AIDA-rapport over Italië. Hieruit valt af te leiden dat asielzoekers in Italië wel degelijk de mogelijkheid hebben om actief deel te nemen aan de arbeidsmarkt en dat er desbetreffend in de opvangcentra verscheidene programma's worden aangeboden in het kader van opleiding en integratie (p. 80-82). Tot slot benadrukken we dat Italië, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Dit impliceert dan ook dat de Italiaanse autoriteiten op basis van bovenstaande internationale en Europese regelgeving de asielaanvraag van betrokkene zullen onderzoeken. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van

15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse autoriteiten”

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. De overdracht aan de Italiaanse autoriteiten (via Rome) is voorzien op 1 maart 2017.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 3§ 2 van de Dublin III Verordening en van de soevereiniteitsclausule, van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Verzoeker licht het enig middel toe als volgt:

“3.1 Onderzoeksplicht lidstaat Artikel 3 §2 lid (2) van de Verordening 604/2013 en toepassing van de soevereiniteitsclausule

Per schriftelijke tussenkomst van 7 november 2016 werd er reeds gesteld dat ingeval van uitwijzing naar Italië, er een ernstig reëel risico bestaat dat verzoeker na uitzetting naar Italië in strijd met de

principes van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie behandeld zou worden, vermits het asielbeleid in Italië structurele tekortkomingen kent.

Artikel 3 §2 lid (2) van de Verordening 604/2013 bepaalt immers dat “Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie moet immers zo worden begrepen dat de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, een asielzoeker niet aan de “verantwoordelijke lidstaat” in de zin van Verordening 604/2013 mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen aannemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling.

De Belgische instanties dienen dus na te gaan of de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Deze onderzoeksplicht wordt thans ook zo aangegeven in de bestreden beslissing. Eveneens wordt in de bestreden beslissing ook gewezen dat er zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling.

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing aangehaald dat de uitdagingen ingevolge de grote instroom van vluchtelingen er evenwel niet toe mogen leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen kiezen waar hun asielaanvraag behandeld wordt. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door verzoeker of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen zoals verweerster terecht aangeeft, geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Verzoeker heeft tijdens zijn verhoor inderdaad aangegeven deels verder te gaan op getuigenissen van andere asielzoekers omtrent de situatie in Italië en gehoord te hebben dat vluchtelingen op straat moeten leven in Italië, niet geïntegreerd worden en er niet kunnen werken.

Dit neem niettemin niet weg dat verzoeker bij een eerste aankomst in Italië overgebracht werd naar een vluchtelingenkamp te Milaan en daar in zeer erbarmelijk omstandigheden moest overnachten in een kamer met 20 andere personen. Mede omwille van deze erbarmelijk omstandigheden, ondanks dat er opvang voorzien werd, is verzoeker niet in Italië gebleven.

Ook het feit dat verzoeker deels voortbouwde op getuigenissen van andere vluchtelingen en dus zelf slechts een topje van de ijsberg van de schrijnende omstandigheden heeft waargenomen waar vluchtelingen in Italië aan blootgesteld worden, doet geen afbreuk aan het feit dat hij ingevolge uitwijzing naar Italië wel degelijk een reëel risico oploopt om blootgesteld te worden aan omstandigheden die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest.

Het argument dat de persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven geen grond kan zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013 klopt, gaat voorbij aan het feit dat verzoeker ingeval van uitwijzing wel degelijk aan precare omstandigheden onderworpen zal zijn, waardoor een uitwijzing naar Italië niet aanvaard kan worden. Omwille van de argumenten die in dit verzoekschrift aangehaald worden is er wel degelijk grond voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker door de instanties in België.

3.2. Schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en schending van de materiële motiveringsplicht.

3.2.1 Psychologische moeilijkheden en kwetsbare omstandigheden

In de beslissing wordt gewezen dat er tot op heden geen medische attesten of andere documenten aangebracht zijn die aanleiding kunnen geven tot besluiten dat redenen betreffende de gezondheid van verzoeker een overdracht naar Italië zou verhinderen.

Verzoeker heeft inderdaad tijdens zijn gehoor niet aangegeven enige gezondheidsproblemen te hebben. Verzoeker heeft eerst getracht zijn problemen zelf aan te pakken, reden waarom hij in zijn gehoor niet aangegeven heeft enige psychologische problemen te hebben en er ook geen documenten voorgelegd werden. Verzoeker heeft het evenwel psychologisch zeer moeilijk ingevolge de erbarmelijk omstandigheden waaraan hij tot nog toe reeds blootgesteld geweest is tijdens zijn verblijf in de gevangenis in Eritrea en zijn oversteek naar Europa. Verzoeker geeft aan omwille van de traumatische ervaringen die hij reeds meegemaakt heeft, serieuze slaapproblemen te hebben en zeer gestresseerd te zijn. Vermits verzoeker zijn psychologische moeilijkheden eerst zelf trachtte aan te pakken, maar hier niet in slaagde neemt verzoeker recentelijk ook medicatie om te kunnen slapen en te kalmeren. Zo neemt hij elke dag drie tabletten van het slaapmiddel sediplus relax.

Daarenboven heeft verzoeker tijdens zijn verblijf in het opvangcentrum te Kazerneweg 35, 2950 Kapellen ook verzocht om psychologische bijstand. Verzoeker heeft in dat verband op 10 februari 2017 een eerste afspraak met een psycholoog gehad.

Er wordt in de bestreden beslissing aangehaald dat er geen aanwijzingen zijn dat verzoeker in zijn hoedanigheid als verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zou krijgen. Er wordt hiervoor verwezen naar blz. 82 en 85 van het 'European council on refugees and exciles- Asylum Information Database- National Country Report- Italy, up to date tot december 2015 (hierna het "AIDA-rapport").

Het AIDA-rapport geeft op blz. 82 evenwel aan dat gespecialiseerde hulpverlening voor asielverzoekers met trauma's en psychologische moeilijkheden slechts zeer beperkt voor handen is.

Ook het Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy, Reception Conditions in Italy, Swiss Refugee Council SFH/ OSAR, Bern August 201, (hierna het "SFH-rapport") toont aan dat er voor asielzoekers in Italië geen adequate behandeling voorhanden is indien zij psychologische problemen zouden hebben. Enerzijds zijn de beperkte diensten die Italië alsnog aanbiedt, overbevraagd, anderzijds wordt in Italië enkel hulp geboden aan de personen die een stabiele verblijfssituatie hebben. Zoals hieronder verder uiteengezet, hebben Dublin-terugkeerders evenwel onvoldoende garanties dat zij over opvang zullen beschikken, bijgevolg is het ook onzeker of verzoeker de nodige psychologische bijstand zal verkrijgen.

Verder wijst het SFH-rapport er ook op dat alleenstaande mannen over het algemeen zelden als kwetsbaar aanzien worden. Vermits het dus weinig waarschijnlijk is dat verzoeker als alleenstaande man, als kwetsbaar aanschouwd wordt, zal hij ook geen prioriteit krijgen bij de opvangcentra.

Dit valt te betreuren en moeilijk te aanvaarden aangezien het sowieso al ten zeerste te betwijfelen valt of er voor verzoeker opvang voor handen zal zijn wanneer hij in het kader van de Dublinprocedure uitgewezen wordt naar Italië.

Daarenboven behoren alleenstaande mannen ook al tot de groep die het meest vatbaar is om onderworpen te geraken aan de gevolgen van werkloosheid in Italië. (SFH-rapport blz. 61).

Gelet op deze factoren zal verzoeker in beginsel misschien niet als kwetsbare persoon aanzien worden, maar gelet op het feit dat hij als alleenstaande man in het kader van een terugkeer procedure ingevolge Verordening 604/2013 naar Italië teruggestuurd zal worden, is hij evenwel aan een serieus risico onderworpen om in dergelijk kwetsbare situatie verzeild te raken, zeker gelet op het feit dat verzoeker aangeeft het psychologisch moeilijk te hebben.

Daarenboven heeft het EHRM in de zaak *MSS v. België en Griekenland* beslist dat asielzoekers sowieso kwetsbaar zijn ingevolge hun juridische situatie wanneer zij voor maanden op de straat moeten leven zonder in de mogelijkheid te zijn om hun basisnoden te voldoen, met de voortdurend aanwezige angst om aangevallen of beroofd te worden zonder enig vooruitzicht op verbetering van de situatie. Het EHRM is van oordeel dat dergelijke situatie aanleiding geeft tot schending van artikel 3 EVRM.

Gelet op het feit dat het risico reëel is dat verzoeker in dergelijke situatie belandt, lijdt verzoeker dan ook een reëel risico om blootgesteld te worden aan omstandigheden die een schending uitmaken van artikel 3 EVRM of artikel 4 van het EU-handvest.

3.2.2 Precaire levensomstandigheden Italië

In de bestreden beslissing wordt vervolgens door verweerster aangehaald dat het EHRM in de zaak *Mohammed Hussein versus Nederland en Italië* reeds erkende dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. In de beslissing van het EHRM inzake *Mohammed Hussein v. Nederland en Italië* werd besloten dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand van asielzoekers tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systematisch falen in het bieden van bijstand en opvang van een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak *MSS v. België en Griekenland*.

In dat zelfde verband wordt in de bestreden beslissing ook verwezen door verweerster naar de beslissingen van het EHRM, zijnde *AME v. Nederland*, EHRM 4.11.2014, nr. 29217/12; *Tarakhel v. Switzerland*, EHRM 13.01.2015, nr. 51428/10.

Deze door verweerster aangehaalde beslissing in de zaak *MSS v. België en Griekenland* dateert evenwel reeds van 2 april 2014, geruime tijd dus voordat de migratie toestroom in Italië nog in dergelijk grote aantallen is toegenomen en de structurele tekortkomingen en systematisch falen in het bieden van opvang aan Dublin-terugkeerders zijn ontstaan.

De arresten waar verweerster voorts naar verwijst zijn evenwel ook allen beslissingen die door het EHRM genomen zijn vóór de migratiecrisis van de tweede helft van het jaar 2015 (SFH-rapport blz.12).

De huidige situatie van de opvangstructuren in Italië kan dan misschien niet vergeleken worden met deze van in Griekenland, maar dient daarentegen wel degelijk in het kader geplaatst te worden van de enorme migratiestroom die na de datums van deze beslissingen op gang gekomen is, waardoor Italië met enorme uitdagingen te kampen heeft qua migratiebeleid en er bijgevolg wel degelijk sprake is van structurele tekortkomingen en een systematisch falen die een reëel risico aan blootstelling van omstandigheden strijdig met artikel 3 EVRM en artikel 4 van het handvest van de grondrechten van de Europese Unie met zich meebrengen.

En zo komt naadloos het volgende pijnpunt in de bestreden beslissing van verweerster aan bod. Hoewel verweerster de verplichting heeft om de asielbeleid zo actueel mogelijk op te volgen teneinde haar onderzoeksplicht te vervullen en een weloverwogen beslissing te nemen in het kader van Verordening 604/2013, beroept zij zich bij haar oordeel op volgende rapporten die gelet op de datum wanneer zij opgesteld zijn, onmogelijk een accuraat en volledig beeld kunnen geven van huidige situatie: Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgesteld rapport “*L’arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes*” Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; Italy- over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea ub 2014, Many moved forward to other European countries, AIDA 09.09.2014; UNHCR, Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy, juli 2013; Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries”, ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015.

Gelet op de enorme migratiecrisis die in de tweede helft van het jaar 2015 ontstaan is, kan dan ook enkel rekening gehouden worden met de bevindingen uit de recente rapporten, zijnde het SFH-rapport, het AIDA rapport, Third resettlement and Relocation Forum, Italian Roadmap, Brussel 01.10.2015 en het recente rapport van Amnesty International, “Hotspot Italy. How EU’s Flagship Approach lead to violations of refugee and migrant rights”, 2016.

3.2.3 Instellen asielverzoek en hoger beroep

Daarenboven gaat de bestreden beslissing voorbij aan het feit dat er in Italië geen voldoende waarborgen zijn tot het tijdig kunnen instellen van het asielverzoek zelf en het instellen van Hoger Beroep. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat personen die in het kader van de overdracht onder Verordening 604/2013 worden overgedragen toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

Het AIDA rapport stelt inderdaad dat asielverzoekers die ingevolge een uitwijzing in het kader van de Dublinprocedure nog geen asielverzoek hebben ingediend of die al wel een asielverzoek hebben ingediend maar nog geen voorwerp geweest zijn van een definitieve beslissing, toegang hebben tot de procedure.

Dat er toegang is tot de procedure doet evenwel geen afbreuk aan het feit dat de dat de procedure om enkel de asielaanvraag in te dienen kan oplopen tot enkele maanden.

Gedurende deze wachtperiode hebben Dublin-terugkeerders geen gewaarborgd recht dat zij een opvangplaats zullen beschikken, vermits zij niet in het gestandaardiseerde asielsysteem terecht komen. Het SFH- rapport stelt meermaals dat personen die via de Middellandse zeeroute Italië binnen komen onmiddellijk in het systeem opgenomen worden en opvang krijgen, maar dat dit voor Dublin-terugkeerders niet het geval is en zij vaak op straat eindigen.

Daarenboven stelt het AIDA rapport ook dat waarborgen om hoger beroep in te stellen miniem zijn en asielverzoekers hier verschillende obstakels zullen tegenkomen. Bovendien haalt het AIDA rapport ook aan dat asielzoekers geen toegang hebben tot gratis juridische rechtsbijstand in eerste aanleg en dat ingeval van een negatieve beslissing er hoger beroep ingesteld zou worden, de toegang tot gratis juridisch advies zéér beperkt is (AIDA-rapport blz. 34).

Bovendien stelt het AIDA rapport verder ook dat het grootste probleem voor Dublin terugkeerders in Italië hun ontvangst is, en dat dit probleem geldt voor alle asielzoekers in Italië, niet enkel voor de Dublin terugkeerders (AIDA-rapport blz.40). Dit argument wijst er dus opnieuw op dat er wel degelijk structurele problemen zijn in het Italiaanse asielbeleid.

Verzoeker heeft inderdaad geen asiel gevraagd in Italië en er wordt de Italiaanse instanties dan ook helemaal niet in euvel genomen dat hij geen bijstand kreeg, zoals verweerster beweert. Er werd door verzoeker dan ook geen verzoek voor internationale bescherming in Italië ingediend. Dit doet evenwel niets teniet aan het feit dat ondanks dat er Italië inderdaad toegang is tot de procedure om het asielverzoek aan te vragen, er zoals in het AIDA-rapport en het SFH-rapport ook aangehaald wordt, verscheidene moeilijkheden blijven rijzen met de ontvangst van de vele asielverzoekers en de duurtijd van de behandeling van de aanvragen tot asiel.

Deze problemen wijzen er wel degelijk op wijst dat Italië met serieuze problemen te kampen heeft, gelet op het feit dat de duurtijd van de behandeling van de aanvraag bijzonder lang kan duren en verzoeker in afwachting van de mogelijkheid tot het instellen van de asielaanvraag geen zekerheid heeft over enige opvangplaats brengt dit bijgevolg wel degelijk een reëel risico met zich mee op een schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het handvest van de grondrechten van de Europese Unie gezien de kans uiterst reëel is dat verzoeker maanden op de straat zal moeten leven.

3.2.5 Tewerkstelling en integratiemogelijkheden

Verzoeker heeft zoals meermaals in de beslissing aangehaald niet in Italië te willen verblijven omdat hij vreesde dat hij hierdoor onderworpen zou worden aan schrijnende omstandigheden en hij bovendien geen werk zou kunnen vinden en niet geïntegreerd zou geraken.

Het SFH- rapport geeft inderdaad aan dat gelet op het feit dat de werkloosheidsgraad in Italië zeer hoog ligt, het voor asielzoekers extreem moeilijk is om betaald werk te vinden en zij bijna enkel te werk gesteld worden op de zwarte markt en zelfs hier blijven zij erg onderbetaald. Het rapport stelt verder dat het daardoor bijna onmogelijk wordt om te integreren en hiervoor bepaalde maatregelen te ondernemen zoals het volgen van taalcursussen. (SFH-rapport blz. 10 en 49) Het SFH-rapport stelt dan ook dat de genomen maatregelen om asielzoekers en personen met internationale bescherming te integreren, gefaald hebben (SFH-rapport blz. 50).

In dat verband is het zo dat Verzoeker in de Belgische opvang reeds een taal cursus gevolgd heeft en deze met vrucht beëindigd heeft. (stuk 6).

In de bestreden beslissing wordt voorts gewezen op het feit dat het AIDA-rapport stelt dat asielzoeker in Italië wel degelijk de mogelijkheid hebben om actief deel te nemen aan de arbeidsmarkt en dat er desbetreffend in de opvangcentra verscheidene programma's worden aangeboden in het kader van opleiding en integratie.

Het AIDA-rapport stelt inderdaad dat asielzoekers de mogelijkheid hebben om cursussen te volgen wanneer zij in SPRAR centra leven. (p 80-82).

Verweerster gaat evenwel volledig voorbij aan het feit dat het AIDA-rapport zelf grote kanttekeningen plaatst bij het aanbod qua cursussen die asielzoekers kunnen volgen en de effectieve toegang tot de arbeidsmarkt.

Zo stelt het AIDA-rapport dat hoewel het wettelijk kader een algemene verwijzing omvat dat asielzoekers onbeperkt toegang hebben tot de arbeidsmarkt, asielzoekers in de praktijk wel degelijk serieuze moeilijkheden ondervinden aangezien het verkrijgen van een arbeidskaart onlosmakelijk verbonden is met het instellen van de asielaanvraag. Vermits het instellen van de asielaanvraag verscheidene maanden kan duren, wordt ook de toegang tot de arbeidsmarkt tot dan opgeschort. Daarenboven stelt het AIDA-rapport ook uitdrukkelijk dat integratieprogramma's slechts van zeer korte duur zijn en dat de mogelijke integratieprogramma's die asielzoekers kunnen volgen, volledig samenhangen met het opvangcentrum waar zij terecht komen (p. 81-82).

Zoals hierboven en hierna uiteengezet wordt, heeft verzoeker helemaal niet de garantie dat er voor hem een opvangplaats voorhanden zal zijn, laat staan dat hij in een dergelijk SPRAR centra opgenomen zal worden. Bijgevolg heeft hij dan ook géén zekerheid of hij al dan niet in de mogelijkheid zou kunnen verkeren om cursussen te volgen om zich te trachten te integreren.

Ook het AIDA-rapport wijst er verder op dat er nog heel wat objectieve criteria zijn die ervoor zorgen dat integratie op de arbeidsmarkt voor asielzoekers zeer complex is, waaronder de huidige financiële crisis die Italië doormaakt, de taalbarrières en het gebrek aan specifiek ondersteuning voor asielzoekers hun noden.

3.2.4 Opvangplaatsen

Verzoeker heeft inderdaad verklaard dat hij in twee opvangplaatsen verbleven is, een dag op Sicilië en vervolgens twee dagen in een andere opvangplaats in Milaan. Verzoeker is evenwel slechts drie dagen in Italië verbleven en gaf over deze beperkte periode al te kennen dat ondanks dat er opvang voorzien werd, dit in zeer erbarmelijk omstandigheden was en hij met twintig andere vluchtelingen in een erg kleine kamer moest verblijven. Reden, onder meer, waarom verzoeker Italië ook zo snel verlaten heeft.

Het geactualiseerde SFH-rapport waar verweerster in de bestreden beslissing naar verwijst, stelt dat er nog steeds tekortkomingen zijn in de toegang tot de asielprocedure. Het rapport stelt expliciet dat het in Rome verscheidene maanden kan duren vooraleer een asielverzoek formeel geregistreerd is en dat asielzoekers gedurende deze periode geen zekerheid hebben op een opvangplaats. Gelet op het feit dat verzoeker uitgewezen zal worden naar Rome, is het dus zeer aannemelijk dat hij géén opvangplaats zal hebben.

Dublin-terugkeerders vertegenwoordigen enkel een zeer beperkt aandeel van de asielzoekers die aankomen in Italië, er is geen gestandaardiseerde procedure om hen opnieuw op te nemen in het systeem. Gedurende de wachttijd hebben asielaanvragers geen identificatie of recht op opvang of accommodatie (SFH-rapport blz. 8).

Dit probleem doet zich niet voor bij personen die via de klassieke Middellandse zee-route komen, zij worden immers direct in het systeem opgenomen zodra zij arriveren. (SFH-rapport blz 18). Reden ook waarom verklaard kan worden dat verzoeker direct opvang kreeg tijdens de drie dagen dat hij in Italië verbleef. Indien verzoeker uitgewezen zal worden naar Italië ingevolge de Dublinprocedure is deze opvang, zoals in verscheidene rapporten aangehaald wordt, niet gewaarborgd.

Het rapport stelt verder ook dat er naast de opvangplaatsen die door de overheid worden ingesteld ook NGO's actief zijn die slaapplekken aanbieden, maar dat hun capaciteit extreem beperkt is. Het rapport gaat verder dat er bijgevolg heel veel Dublin-terugkeerders dakloos eindigen in Italië (SFH-rapport blz. 10).

Het rapport stelt verder dat er nog steeds systematische tekortkomingen in het Italiaanse opvangsysteem voor asielzoekers voorhanden zijn en dat als gevolg hiervan opvang en toegang tot de asielprocedures niet steeds gewaarborgd zijn. Verder stellen zij ook dat Italië nog steeds geen coherent en duurzaam opvangsysteem heeft en dat de opvang enkel bestaat uit fragmentarische noodmaatregelen op zeer korte termijn. Reden wat ook verklaart dat verzoeker bij zijn aankomst beperkt opgevangen is, doch wat geen voldoende waarborg biedt op een duurzame opvangplaats en zeker in het kader als terugkeerder ingevolge het uitvoeren van de Verordening 604/2013.

Het rapport concludeert op blz. 11 uitdrukkelijk dat wanneer een persoon terugkeert en hij in alle waarschijnlijkheid op de straten zal belanden, het land dat de asielzoeker zou uitsturen naar Italië de soevereiniteitsclausule ingevolge Artikel 17 § 1 (1) en (2) van de Verordening 604/2013 moet toepassen.

Het rapport stelt dat dit de enige effectieve manier is om een schending van artikel 3 EVRM te voorkomen en bijgevolg het doel van de Europese Unie te bereiken om ieders vrijheid en veiligheid te beschermen en de verplichting om mensen in nood bescherming te geven.

Verweerster vermeldt dat het rapport van het SFH inderdaad stelt dat het rapport verscheidene malen oppert dat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake. Verweerster is evenwel van oordeel dat deze conclusie niet gerechtvaardigd wordt door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Verweerster stelt verder dat het rapport inderdaad gewag maakt van tekortkomingen, maar volgens verweerster niet in die mate op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Verweerster gaat er evenwel niet verder op in waarom het door de auteurs aangebrachte materiaal de door het rapport gestelde conclusie niet zou rechtvaardigen. Het rapport concludeert, zoals hierboven reeds gezegd heel uitdrukkelijk op blz. 11 dat wanneer een persoon terugkeert en hij in alle waarschijnlijkheid op de straten zal belanden, het land dat de asielzoeker zou uitsturen naar Italië de soevereiniteitsclausule ingevolge Artikel 17 § 1 (1) en (2) van de Verordening 604/2013 moet toepassen.

Het rapport stelt dat dit de enige effectieve manier is om een schending van artikel 3 EVRM te voorkomen en bijgevolg het doel van de Europese Unie te bereiken om ieders vrijheid en veiligheid te beschermen en de verplichting om mensen in nood bescherming te geven.

Evenwel stelt het rapport zeer duidelijk dat de opvang voor Dublin-terugkeerders niet gewaarborgd is en niet vergeleken kan worden met de opvang die voorhanden is voor personen die Italië via de klassieke Middellandse Zee-route bereiken, waar er inderdaad bepaalde opvangwaarborgen voorhanden zijn, zoals verzoeker intussen zelf ook ervaren heeft.

Daarenboven stelt verweerster in bestreden beslissing dat de auteurs van het SFH rapport hun aandacht vooral hebben gevestigd op de situaties in Rome en Milaan, en dat dit niet getransponeerd kan worden naar de algemene situatie in Italië. Evenwel zal verzoeker uitgewezen worden naar Rome en is de beschreven situatie zoals aangehaald in het SFH-rapport wel degelijk op de situatie van verzoeker van toepassing.

Verder haalt de bestreden beslissing aan dat er wel NGO's actief zijn en wijst verweerster op de toegenomen opvangcapaciteit en dat de Italiaanse overheid zich blijven inzetten om het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten.

Niettegenstaande dat er inzet getoond wordt om deze opvangplaatsen te vergroten, stelt het rapport terdege vast dat ondanks een aanzienlijke toename van het aantal opvangplaatsen, de plaatsen in SPRAR centrum onvoldoende blijven. (SFH-rapport blz. 14) en er meer opvangplaatsen bijgekomen zijn, maar dat het aantal asielaanvragen óók dramatisch gestegen zijn (SFH-rapport blz. 15).

Wat betreft het argument dat betrokkene opvang in Milaan genoten heeft, kan wederom aangehaald worden, dat er voor reguliere asielzoekers inderdaad opvangplaatsen aangeboden worden, maar dat dit voor Dublinterugkeerders precair blijft, aangezien zij niet op dezelfde wijze in het opvangsysteem opgenomen worden.

Betrokkene heeft inderdaad slechts een beperkte periode in Italië gebleven en kan daarom uiteraard weinig gewag maken van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 EVRM of artikel 4 van het EU-handvest.

Zoals in de bestreden beslissing terecht aangegeven wordt stellen de Italiaanse instanties zich inderdaad niet onverschillig op en nemen zij blijvend maatregelen om de tekortkomingen te trachten het hoofd te bieden. Ondanks de inspanningen die de Italiaanse overheid wel degelijk leveren en er dus niet per definitie een reëel risico voorhanden is op blootstelling aan dergelijke omstandigheden, kan momenteel op basis van de meest recente rapporten over de situatie van Italië, waarop deze bestreden beslissing ook gebaseerd is, moet aangenomen worden dat verzoeker als Dublin-terugkeerder een reëel risico heeft om onderworpen te worden aan omstandigheden die onmenselijk en vernederend zijn in de zin van artikel 3 EVRM en artikel 4 EU-handvest.

De hierboven aangehaalde argumenten en het AIDA en SFH-rapport wijzen er evenwel ten eerste op dat dergelijk reëel en ernstig risico om onderworpen te worden aan omstandigheden strijdig met artikel 3 EVRM en artikel 4 EU-handvest wel degelijk voorhanden is voor verzoeker als hij uitgewezen zou worden naar Italië.

Het valt dan ook ten eerste te betreuren dat verweertser aanhaalt dat verzoeker weinig persoonlijke ervaringen vermeldt, wat er op neerkomt dat verzoeker eerst aan dergelijk mensonwaardige en vernederende omstandigheden onderworpen geweest zou moeten zijn, alvorens hij overtuigend en op basis van eigen persoonlijk ervaringen zou kunnen aantonen dat indien hij als Dublin-terugkeerder naar Italië uitgewezen zal worden, zeer waarschijnlijk geen opvangplaats zal krijgen, op de straat terecht zal komen, lange tijd zal moeten wachten vooraleer zijn asielaanvraag behandeld zal worden en het bovendien niet gewaarborgd is dat hij toegang zal hebben tot het instellen van een beroep wanneer er omtrent zijn asielverzoek een negatieve beslissing genomen wordt.

Gelet op deze argumenten is het duidelijk dat Verzoeker, aangezien hij een reëel risico heeft op de straat terecht te komen ingeval van uitwijzing naar Italië, wel degelijk een reëel risico lijdt om te worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM en artikel 4 EU-handvest en dat België de souverainiteitsclausule ingevolge Artikel 17 § 1 (1) en (2) van de Verordening 604/2013 moet toepassen teneinde enige inbreuk op artikel 3 EVRM en artikel 4 EU-handvest te vermijden.

3.2.6 Italië partij bij het EVRM

Tot slot stelt de bestreden beslissing dat Italië, net als België de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voorkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan de personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Dit impliceert dan ook dat de Italiaanse autoriteiten op basis van bovenstaande internationale en Europese regelgeving de asielaanvraag van betrokkene zullen onderzoeken. Er is derhalve geen aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling niet of als persoon die internationaal bescherming behoeft, zoals vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Er wordt niet aangevochten dat Italië onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie kent, maar wel dat de toegang tot dergelijke procedures structurele tekortkomingen inhoudt voor de asielverzoekers die zich erop willen beroepen.

Er wordt door verzoeker ook niet betwist dat er asielprocedures voorhanden zijn en dat de Italiaanse autoriteiten ieder verzoek aan een individueel onderzoek onderwerpen. Wat voor verzoeker het probleem is, is dat de aanvraag tot de asielprocedure al ettelijke maanden kan oplopen en dat zijn opvang in tussentijd niet gewaarborgd is en ook geen uitzicht heeft op integratie in Italië, waardoor hij een reëel risico heeft om blootgesteld te worden aan omstandigheden die strijdig zijn met artikel 3 EVRM en artikel 4 EU-Handvest .”

2.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld. (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342)

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251). Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoekende partij naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij erop alludeert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer de verzoekende partij aantoonbaar dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van 21 december 2011 in de zaak N.S./Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “*verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*” – artikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansredenen van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin II-Verordening (thans de Dublin III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor de verzoekende partij om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Zodoende dient een verzoekende partij aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

2.3.2.3. Het komt de verzoekende partij in eerste instantie toe om op grond van concrete op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

De verwerende partij besluit in de bestreden beslissing dat niet België maar Italië de verantwoordelijke lidstaat is. Vervolgens onderzoekt de verwerende partij of het overdragen van verzoeker aan de Italiaanse autoriteiten een mogelijke schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht werden onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Italië worden overgedragen. Verwerende partij heeft bij dit onderzoek rekening gehouden met volgende internationale gezaghebbende rapporten en arresten van het EHRM:

- UNHCR, *“UNHCR Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy”*, July 2013;
- Maria de Donata; & Daniela Di Rado, *“National Country Report: Italy”*, AIDA, last updated tot December 2015;
- Italian Council for Refugees (CIR), *“Italy – over 100,000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014 – Many moved forward to other European Countries”*; AIDA, 09.09.2014;
- Chope Christopher M., *“Rapport: l’arrivee massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes”*, Commission des migrations, des réfugiés et des personnes déplacées, Council of Europe, 09.06.2014;
- AIDA, *“Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries”*, 30.04.2015;

- SFH, “ *Aufnahmebedingungen – Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden in Italien*”, Bern, augustus 2016;
- <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprax-expansion>
- “*Third Resettlement and Relocation forum – Italian Roadmap*”, Brussel, 01.10.2015
- EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië
- EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland.
- EHRM 13.01.2015, nr. 51428/10 A.M.E v. Nederland

Het bestuur oordeelde dat uit die gezaghebbende rapporten en arresten blijkt dat niet op voorhand vaststaat dat asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Italië worden overgedragen aldaar geen aanspraak maken op opvang dan wel dat deze in de praktijk niet zou worden verkregen.

Inzake de kritiek op het opvangbeleid van asielzoekers, blijkt uit voormelde rapporten dat, hoewel er zich desgevallend problemen kunnen voordoen in individuele gevallen, er verschillende opvangmogelijkheden bestaan waar verzoeker in principe toegang toe heeft en asielaanvragen wel degelijk worden behandeld zodat niet op voorhand vaststaat dat hij niet zal worden behandeld overeenkomstig de Europese regelgeving. Temeer nu de raadsman van verzoeker op de hoogte is van de initiatieven die hij kan nemen, en hem hieromtrent kan informeren.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat in die beslissing tevens rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker, de actuele situatie in Italië, de grote toestroom van immigranten dat Italië als buitengrens van de EU kent, de moeilijkheden in de onthaal- en opvangvoorzieningen, doch ook de maatregelen die ter zake worden genomen om aan de tekortkomingen te verhelpen wat aantoonst dat de Italiaanse autoriteiten niet onverschillig zijn en trachten aan de problematiek het hoofd te bieden.

In de bestreden beslissing werd uitvoerig ingegaan verzoekers verklaringen, namelijk dat hij reeds in Italië in een opvangcentrum heeft verbleven en op de tussenkomst van zijn raadsman, waarbij gemotiveerd werd omtrent de mededeling dat hij psychologische problemen zou hebben. De beslissing luidt hieromtrent als volgt:

“(...) benadrukken dat betrokkene tot op heden in het kader van zijn asielprocedure geen medische attesten of andere documenten aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdacht aan Italië zouden verhinderen of dat hij door overdacht aan Italië vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen (...). Verder benadrukken we dat uit de verklaringen van de advocaat van betrokkene ook duidelijk blijkt dat betrokkene in Italië de mogelijkheid heeft gekend om in een opvangcentrum te Milaan (IT) te hebben verbleven ondanks het feit dat hij geen asielaanvraag indiende bij de Italiaanse autoriteiten; Betreffende het feit dat de advocaat van betrokkene stelt dat de mogelijkheid op het verkrijgen van een opvangplaats voor asielzoekers miniem is in Italië benadrukken we dat het Italiaanse Decreet (...) handelt over de opvangvoorzieningen voor derdelanders die in Italië een asielaanvraag hebben ingediend. (...) de betrokkene diende in Italië, zoals blijkt uit het vingerafdrukkenonderzoek, geen asielaanvraag in. Dit heeft tot gevolg dat de betrokkene niet ressorteerde onder het toepassingsgebied van de voormelde opvangrichtlijn.(...) We benadrukken dat dit aspect omtrent de gezondheidstoestand van betrokkene niet verder geduid of aangetoond wordt aan de hand van medische attesten of andere documenten; Er zijn tot op heden in het kader van de asielprocedure van betrokkene dan ook geen medische attesten of andere elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert te reizen.(...)”

Verzoeker kan niet zonder meer voorhouden te behoren tot een kwetsbare groep, nu hij een meerderjarige alleenstaande man betreft, die op vraag 32 van het Dublinverhoor expliciet verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben. In de beslissing werd bovendien rekening gehouden met de tussenkomst van verzoekers raadsman waarbij plots wel melding werd gemaakt van psychische problemen. In dit verband dient gewezen te worden op het zeer recent arrest Ali and others v. Switzerland and Italy (decision n°30474/14, 4/10/2016), waarin het EHRM stelt dat zij reeds oordeelde dat een overdracht van een volwassen asielzoeker, waaronder inbegrepen diegene die medische hulp nodig hebben, maar die niet in kritieke toestand verkeren, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 EVRM:

"36. As to the second applicant, the Court recalls that it has already concluded that the transfer from Switzerland to Italy of adult asylum seekers, including those requiring medical treatment but who are not critically ill, would not give rise to a violation of Article 3 of the Convention (A.S. v. Switzerland, no. 39350/13, § 38, 30 June 2015; A.M. v. Switzerland (dec), no. 37466/13, § 20, 3 November 2015). Since the second applicant is an adult and has not established that he is critically ill, the Court does not see any reason to depart from its conclusions in the above-mentioned cases."

Verzoekers verwijzing naar het verslag van OSAR en DRC waarbij de nadruk werd gelegd op kwetsbare individuen is niet dienstig.

Uit zijn verklaringen is gebleken dat hij in Milaan een opvangplaats werd aangeboden. Verzoeker, die in Italië verkoos geen asielaanvraag in te dienen, kan de Italiaanse autoriteiten niet verwijten de nodige bescherming, die voortvloeit uit de opvangrichtlijn die van toepassing is op asielzoekers, niet geboden te hebben. Ondanks zijn verklaringen dat hij in een opvangcentrum heeft verbleven, was hij niet in staat verklaringen af te leggen die wijze op structurele problemen inzake de opvang of behandeling van asielzoekers.

Verzoeker toont bovendien niet aan dat het bestuur een verkeerde of onvolledige lezing zou hebben gemaakt van de rapporten waarnaar verwezen in de beslissing. Uit die rapporten kan immers geen beeld van structurele tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië worden afgeleid. Uit de bestreden beslissing, de door verzoeker aangehaalde passages en de rapporten in het administratief dossier blijkt dat zich veeleer een genuanceerd beeld over de opvang van de asielzoekers in Italië opdringt en dat niet zonder meer kan worden gesteld dat er sprake zou zijn van structurele tekortkomingen in het opvangbeleid van asielzoekers.

Er worden door de Italiaanse overheid terdege tal van inspanningen geleverd om het hoofd te bieden aan voormelde tekortkomingen. Italië heeft ook de nodige praktische maatregelen genomen om te garanderen dat de regelgeving daadwerkelijk geïmplementeerd wordt op het terrein.

In de bestreden beslissing werd melding gemaakt van de uitzonderlijke grote toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten waarmee Italië wordt geconfronteerd. Er wordt evenwel geoordeeld dat dit gegeven niet automatisch betekent dat verzoeker na de overdracht aan de Italiaanse autoriteiten zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld.

Uit de door de verwerende partij geconsulteerde rapporten blijkt dat met behulp van het Europees Fonds voor Vluchtelingen (EVF) opvangcapaciteit werd gecreëerd die specifiek gericht is op personen die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen.

Uit publicaties van het ECRE Weekly Bulletin dd. 30 april 2015 blijkt overigens dat naar aanleiding van de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee het aantal opvangmodaliteiten nogmaals wordt opgedreven. Het SPRAR opvangnetwerk, dat 32.000 personen kan herbergen, werd in het leven geroepen. Indien die vol zitten, dan worden de mensen naar het vasteland getransfereerd waar zij in opvangmodaliteiten worden ondergebracht. Door verwerende partij werd bijgevolg wel degelijk gemotiveerd om welke redenen de voormelde rapporten niet negatief kunnen worden geïnterpreteerd. Het staat derhalve buiten kijf dat Italië de nodige inspanningen levert om in opvang te voorzien.

Verder dient te worden opgemerkt dat op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") een plan werd onthuld voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk (*"The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country"*, <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion>)

Ook in het SFH-rapport wordt gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen (*"Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze"*, pagina 15).

Verzoeker toont niet aan dat er geen Dublin-overdrachten meer mogen geschieden naar Italië.

Verzoeker betwist niet dat Dublin-terugkeerders in de luchthavens van Rome en Milaan worden begeleid en ondersteund door NGO's die er actief zijn en geeft zelf aan dat hij zal worden overgedragen naar Rome. Ook deze NGO's kunnen blijkens de door het bestuur gehanteerde rapporten van AIDA en SFH opvangvoorzieningen bieden, dan wel de Dublin-terugkeerders begeleiden in het verkrijgen van een opvangplaats in het reguliere netwerk indien de terugkeerders, *quod in casu*, nog geen asielaanvraag had ingediend voorafgaand aan zijn vertrek uit Italië (SPRAR en CARA).

Uit het vermeld AIDA rapport blijkt dat (p. 60 e.v.) dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen zgn. eerste lijnsopvang, enerzijds, en zgn. tweede lijnsopvang, anderzijds, zoals voorzien door de Italiaanse wetgeving. In de eerste lijnsopvang situeren zich de reguliere opvangcentra voor asielzoekers (CARA, CDA en CPSA). De reguliere opvangcentra (CARA, CDA en CPSA) voorzien in een eerste grootschalige opvang tot asielzoekers kunnen doorstromen naar de tweede lijnsopvang, het SPRAR-netwerk. Daarnaast zijn er ook nog de noodopvangvoorzieningen (zogenaamde CAS), waarvan uit het SHF rapport 2016 blijkt dat Dublin-terugkeerders voor wie de Questura van Rome bevoegd is of wordt, meestal worden opgevangen in een CAS. Uit de verdere informatie van het SFH-rapport blijkt het volgende: *"In Rom versucht die NGO am Flughafen für Personen, die vor ihrer Überstellung nach Italien noch kein Asylgesuch in Italien gestellt haben und folglich die Questura Rom für die Durchführung des Asylverfahrens zuständig ist, eine Unterkunft zu organisieren."* (p. 27) en *"Die CAS werden von verschiedenen Institutionen geführt, unter anderem von Gemeinden, Privatorganisationen oder auch von NGOs."* (p. 31). Hieruit blijkt dus dat NGO's voor Dublin-terugkeerders die nog geen asielaanvraag hebben ingediend voor hun vertrek uit Italië, zoals de verzoeker, in eerste instantie een opvangplaats wordt voorzien hetgeen dus onder meer een CAS kan zijn. Uit het AIDA rapport december 2015 blijkt voorts dat de mogelijkheid bestaat om asielzoekers financiële middelen toe te kennen om zelf tijdelijk in hun huisvesting te voorzien (p. 65).

Uit het AIDA-rapport blijkt wel degelijk dat Dublin-terugkeerders, eens zij aankomen op de luchthavens, worden bijgestaan door een specifieke NGO en ze verwezen worden naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet). Er zijn geen aanwijzingen dat verzoeker aan zijn lot zal worden overgelaten bij zijn aankomst.

Verzoeker toont niet aan dat hij bij overdracht naar Italië verstoken zal blijven van de nodige hulp en bijstand en evenmin dat hij geen mogelijkheid zou hebben op een beroepsprocedure in te leiden tegen een eventuele negatieve beslissing.

Het loutere feit dat de Italiaanse autoriteiten niet expliciet hebben ingestemd met de overname van verzoeker, houdt niet in dat zij de minimumnormen niet zouden respecteren. De Dublin III Verordening voorziet immers uitdrukkelijk in de hypothese waarin de verantwoordelijke lidstaat niet binnen de voorziene termijn antwoord en koppelt hier uitdrukkelijk een tacit agreement aan. Voorhouden als zou een schending van artikel 3 EVRM voortvloeien uit het niet antwoorden van de Italiaanse autoriteiten, zou ingaan tegen de geest van de Dublin III Verordening zelf.

De verwerende partij heeft dus omstandig gemotiveerd waarom zij van oordeel is dat de voormelde rapporten, waaronder ook het door de verzoekende partij geciteerde OSAR/SFH rapport van augustus 2016, die inderdaad gewag maken van tekortkomingen, er geen blijk van geven dat deze tekortkomingen zich op een dergelijke schaal situeren dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt, zich daarbij steunend op allerlei recente bronnen van informatie. Uit het AIDA rapport (december 2015) blijkt dat Dublin-terugkeerders intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (AIDA rapport, p. 67). Het AIDA rapport maakt geen gewag van problemen ter zake.

In het licht van wat voorafgaat blijkt dat noch de uiteenzettingen van de verzoekende partij noch de informatie uit het administratief dossier op het eerste gezicht toelaten om vast te stellen dat de verzoekende partij verstoken zal blijven van adequate opvang bij een terugkeer naar Italië.

In het licht van wat hierboven wordt besproken, maakt de verzoekende partij prima facie niet aannemelijk dat de genuanceerde benadering door verwerende partij over de opvang en behandeling van asielzoekers, met name Dublin-terugkeerders, op grond van informatie uit verschillende gehanteerde recente bronnen, kennelijk onredelijk of niet zorgvuldig zou zijn.

De verzoekende partij maakt prima facie niet aannemelijk dat zij als asielzoeker bij overdracht naar Italië zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers, in het bijzonder Dublin-terugkeerders, aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

De verzoekende partij kan niet gevolgd worden in het betoog dat *in casu* zou moeten worden nagegaan welke de individuele garanties zijn over de omstandigheden in dewelke de Dublin-terugkeerder zal belanden. Dat *in casu* de overdracht plaats heeft na stilzwijgend akkoord van Italië, noodzaakt op zich niet dat er bijkomende individuele garanties moeten worden gevraagd. Het uitvoeren van een Dublin-overdracht op basis van een stilzwijgend akkoord is uitdrukkelijk in artikel 22, lid 7 van de Dublin III-verordening voorzien en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst. Bovendien blijkt uit het AIDA rapport en het OSAR/SHF rapport dat eens Dublin-terugkeerders aankomen op de luchthavens, met name Rome, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet). Er zijn geen aanwijzingen dat de verzoekende partij aan haar lot zal worden overgelaten bij aankomst in Italië. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk welke bijkomende garanties er nog gevraagd dienden te worden.

Gelet op het bovenstaande dient prima facie te worden vastgesteld dat de verzoekende partij noch met haar verwijzing naar algemene rapporten noch met haar betoog aangaande haar individuele situatie het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aantoonst.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de risico's bij verwijdering naar Italië door de verwerende partij werden nagegaan, zowel wat betreft een eventuele systematische praktijk van schendingen als wat betreft een risico op schending van artikel 3 van het EVRM omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval.

Uit wat hierboven wordt besproken blijkt dat de gemachtigde wel degelijk ernstig heeft onderzocht of de verzoekende partij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, bij haar overdracht naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van haar persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure.

Noch het betoog van de verzoekende partij noch het administratief dossier bevat elementen die er op wijzen dat zij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont verder niet aan dat de omstandigheden van opvang of de asielprocedure dermate zijn dat deze als strijdig met artikel 3 van het EVRM moeten worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij op het eerste zich geen schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 3.2. van de Dublin III-Verordening aannemelijk maakt.

Het middel is niet ernstig.

3.1. Dienvolgens is niet voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend zeventien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M. MILOJKOWIC